

Здригнулася од поштовху земля,
Вжахнулися дерева, трави, люди,
Міста і села — на камінні груди,
І тільки сивий попіл кружеля.

Пустеля, смерть, німі материки.
Зловісно сяють води океанські.
Немов сумні канали марсіанські,
Темніють русла, де були річки.

Минають ночі. Пролітають дні.
Обводить сонце поглядом планету.
Ніде нікого. Кануло у Лету,
Згоріло людство в атомнім вогні.

Уранці встанеш — квіти, солов'ї...
Двадцятий віче, грізні сни твої.
